

Nézd, felőlem gondolj, amit akarsz! Én csak annyit tudok, hogy a Brenner most, amikor az alkonyati nap fényében a pöcegödörben a hulla után matatott, valami természetfeletti rovarzóna vette körül: félig méhész a naplementében, félig Jimi Hendrix a reflektorok fényében. És ki tudja, a Jimi Hendrix talán csak azért hatott olyan földöntúlian a tarka hippifotókon, mert a fényszórók fénye megtört a milliányi láthatatlan fesztiválrovaron, akik a Jimit már huszonhét éves korában a végső kijárat felé csalogatták, anélkül hogy a nézők közül bárki is észrevette volna.

A Brenner szemszögéből természetesen semmi sem fénylett, csak a fekete felhőt látta, amely a latrinából szállt föl, mert így megy ez az anyagi világban, szilárd anyagok, folyékony anyagok, gázneműek, és meglehet, hogy a távolból, a lemenő Nap utolsó sugarainak fényében gyönyörűen izzik és szikrázik ez az egész, de a Brennernek olyan érzése támadt, mintha a pöcegödör barna szósza folyékony állagából repülő állagúvá változott volna át. A szűnyoghadak felszálltak a budi mélyéből, de nem húztak el a búsba, hanem egyszerűen megsokasodtak, minél tovább bámult a nyomozó a pöcegödör mélyébe, és remélte, hogy nem lesz rosszul.

Felragadott egy trágyavillát a kunyhóból, és belekotort a barna levesbe, de a nyelével, nem a villás részével, pedig, őszintén szólva, ha valaki a trutymó alatt fekszik, annak már édes mindegy, hogy a nyél vagy a szűrős hegy csiklandozza. De valami visszatartotta a Brenner attól, tisztán belsőleg, hogy a villás résszel kotorjon egy ember után, úgyhogy megfordította, és a nyéllal turkált. Viszont rögtön észrevette, hogy rövid a villa, és nem ér le vele a fenékgig, de mielőtt feladta volna, és ment volna keresni valami hosszabb fát, valamibe mégis belebökött, ami gyanús érzést keltett, furcsa ellenállást mutatott, valami félig puha, félig kemény.

Most már nyilván azt gondold, hogy azért mégis jobb lenne, ha nem bonyolódna bele az undort keltő részletekbe. Csak annyit mondom, hogy a tabletták nélkül a Brenner, legkésőbb most, nyilván megtébolyodott volna. Pedig a hullát még totál elborította az izé, szóval ez meg az meg amaz. És a Brenner még pontosan nem is tudta felfogni az egészet, és ezt most úgy kell elképzelned, mint mikor valaki egy trágyavillával egy mocsokkal borított víz alatti szörnyeteg ellen harcol. És abban a pillanatban, amikor belátta, hogy másképp nem megy, és mégiscsak megfordította a villát, és a hullát a vasfogak és a bal cipője segítségével a gödör peremére vonszolta, amikor a szar már beleszivárgott a cipőjébe, akkor egy hangot hallott a Brenner.

A Jimi Hendrix hangját. És amikor a Brenner előhúzta a nadrágzsebéből a mobilt, akár hiszed, akár nem: „Ismeretlen hívószám”.

– Brenner?

Hogy egyáltalán fogadta a hívást, az természetesen csak azzal magyarázható, hogy az ember egy ilyen kiélezett helyzetben mindent önmagával hoz összefüggésbe, kvázi: én vagyok a világ közepe. És még azon se csodálkozott volna, ha a telefon másik végén maga a Jóisten nevetne bele a kagylóba, miközben a jól kiépített fedezékéből távcsővel figyel a Brenner.

– Itt Dél-Tirol – mondta egy női hang a telefonba.

Eltelt minimum három másodperc, mire kapcsolt a Brenner. Valószínűleg azért, mivel olyan erővel harcolt, hogy a hulla ki ne csússzon a kezéből. Mert hogy a bal kezével most egyszerűen belemarkolt a bűzlő anyagba, a jobbal telefonált, de még mindig vonalban volt. Pedig a hang azt mondta: „Itt Dél-Tirol”, nem pedig azt, „Monika vagyok”, mert az még megbocsátható lett volna, ha ezt nem fogja fel rögtön a Brenner, sőt még sokkal megbocsáthatóbb és érthetőbb, ugyanis fogalma sem volt arról, hogy a dél-tiroli nőt

Monikának hívják. De még így is, amikor azt mondta a Monika: „Itt Dél-Tirol”, majdnem egy örökkévalóságra volt szüksége.

És aztán a Brenner hatalmas hullámokban öntötte el a boldogság. De nem a dél-tiroli nő miatt. Hanem mert ebben a pillanatban rájött, hogy nem gyerekhullát fogott. Most nem árt, ha tudod, hogy ötvennyolc órával a Helena eltűnése után a Knoll csöpögős arca merült fel a Brenner előtt a trutymóból.

– A benzinkútról – próbálta meg a dél-tiroli nő egy kicsit bebikázni a Brenner.

A Brenner morcosan nézett a Knollra. Mintha az abortuszfanatikus meg tudta volna mondani, hogy honnan szerezte meg a dél-tiroli nő a telefonszámát.

– Vagy minden nőnek utánakiabálsz a telefonszámodat?

De most a Brenner annyira eszelősen lekötötte, hogy ne ejtse bele a Knollt és egyidejűleg a mobilját is a szarba, hogy igazán nem hibáztathatod, hogy nem jött semmi szellemes benyögés a szájára. Mert arra tényleg nem számíthatott, hogy ennyire eszelősen jó számmemóriája van a nőnek.

– Mi a szar van veled? – kérdezte a dél-tiroli nő.

– Miért, minek kéne lennie?

– Úgy beszélsz, mintha éppen az ördög jelent volna meg előtted.

– Miért kellene az ördögnek megjelennie?

– Zavarlak? Mert úgy lihegsz, mintha...

– Miért ne lihegjek?

Ekkor aztán a Brenner behányt a pöcegödörbe, de nehogy már azt hidd, hogy előtte legalább félretette volna a mobilt, mert a dél-tiroli nő nyilván tisztán hallott mindent, másként minek kérdezte volna meg: – Te most hányisz éppen?

– Már miért hánynék? – kérdezte a Brenner.

– Valami fontosat kell mondanom neked.

A Brenner a legszívesebben azt felelte volna, hogy tartsa meg magának, mármint azt a fontosat. Mert soha nem szerette, ha egy nő azzal kezdi, hogy valami fontosat akar mondani neki. Mert ilyenkor mindig valami kellemetlenség lett belőle! Nem a nőnek, a Brennernek. Ráadásul ilyenkor mindig érdeklődést kell mutatni, mert ha nem, akkor rögtön jön: „Vagy netán nem is érdekel?”

– Vagy netán nem is érdekel? – kérdezte a dél-tiroli nő.

– Mondd már.

– Remélem, nem hallgatják le a telefonodat.

A Brenner a sokktól, hogy a Knoll halott, és a megkönnyebbüléstől, hogy a Helena nem halott, úgy elkezdett remegni, hogy alig hallotta, mit mond a dél-tiroli nő.

– Mert tegnap mégis láttam valakit a benzinkútnál.

– És ez csak most jut eszedbe?

Most a nő volt az, aki nem válaszolt.

– Hogy nézett ki a manus?

– Nem manus, hanem nő.

A Brennernek most úgy tűnt, hogy a Knoll gúnyosan vigyorog rá. De nem emiatt dobta vissza a pöcegödörbe. Hanem legyünk őszinték. Ugyan, mi mást tehetett volna vele?

(részlet a 13. fejezetből)